

SCRISORI *către* EMILY

MIRIAM L. ILGENFRITZ

Originally published in English under the title: *Letters to Emily*
Copyright © 2014 by Miriam L. Ilgenfritz
Published by Deep River Books
Sisters, Oregon
www.deepriverbooks.com

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2016 Life Publishers International
Springfield, Missouri, USA
și Life Publishers România
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com
Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Ilustrații coperta: *Lisa Marie Browning*
Design copertă: *Robin Black, Inspirio Design*
Adaptare copertă în limba română: *Georgian Rădulescu*
Corectura: *Elisabeta Crețan*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILGENFRITZ, MIRIAM

Scrisori către Emily / Miriam Ilgenfritz. - Oradea : Life, 2016

ISBN 978-973-7908-91-9

821.111-31=135.1

Romanian Edition.
Printed in Romania

DEDICAȚIE

Soțului meu, Marc, care a crezut dintotdeauna că aș putea
scrie o carte; acelor mulți copii din viața mea care au fost
sursa umorului și a dialogului; și Lidiei care a citit
primul meu manuscris într-o vară fierbinte,
în timp ce se răcorea în pârâu.
Ea m-a încurajat să îl public.
Vă iubesc pe toți.

NOTA AUTORULUI

Vreau să-i asigur pe toți cititorii mei, în special pe cei care s-ar putea numi Zartman, că toate personajele sunt plăsmuiri ale imaginației mele. În același timp, sunt conștientă că de-a lungul anilor au existat multe femei cu numele de Hannah Zartman, dar eu am ales numele Hannah pur și simplu pentru că îmi place, și orice asemănare a personajului meu cu vreo Hannah Zartman din viața reală este pură coincidență.

După ce le-am dat nume tuturor personajelor, am vizitat un cimitir din localitate și am descoperit mormintele a câtorva Zartmani care purtau aceleași nume ca și copiii din povestea mea. Din nou, vreau să accentuez faptul că niciunul dintre personajele Zartman din roman nu există în realitate.

Am încercat să fiu consecventă cu faptele istorice așa cum le descopeream prin intermediul mijloacelor de cercetare pe care le aveam la îndemână. Iar dacă personajele mele sunt fictive, multe din nenorocirile lor li s-au întâmplat altor locuitori din Pennsylvania în intervalul de timp acoperit în acest roman.

Cât despre satul Dornsife, a existat aici, dar nu ca oraș cu acel nume. David Dornsife a fost un mercenar hessian¹ care s-a căsătorit cu o femeie numită Elisabeth, iar aceștia au locuit în această zonă, dar orașul nu a primit acest nume decât mai târziu.

Din câte știu, ferma despre care am scris a fost achiziționată în 1768 de Jacob Zartman. El a cumpărat 50 de hectare de pământ, iar în șapte ani, alte 40. Fiul său, Henry, a moștenit ferma, iar la un moment dat a purtat numele de „Henry’s Delight”. La moartea lui

¹ Hessian – regiment german din secolul al XVIII-lea în serviciul Imperiului Britanic (n. tr.)

Henry în 1803, ferma cuprindea 126 de hectare și avea și o biserică pe domeniul ei.

A fost nevoie să modific într-o oarecare măsură aceste realități în relatarea povestirii mele, dar cititorul ar trebui să știe că această fermă a fost, de fapt, în posesia familiei Zartman înainte de data menționată în roman; și chiar dacă existau Zartmani care proveneau din mercenari, familia care a locuit aici avea alte rădăcini.

CUPRINS

1. O problemă cu porci	13
2. Predicatorul	23
3. Ape adânci	37
4. Vești tulburătoare	51
5. Friguri galbene	65
6. Ziua Independenței	77
7. Sfatul pastorului	91
8. La pârâu	101
9. O idee excelentă	111
10. Bun venit acasă	123
11. Construirea grajdului	135
12. Vecini noi	145
13. Sfârșitul lumii	155
14. Un ultim rămas bun	167
15. Cidru și sos	177
16. Muratul verzei	187
17. Fort Augusta	199
18. Ziua Recunoștinței	215
19. Mâini înzestrate	225
20. Crăciunul	235
21. Sarcini de iarnă	247
22. Siropul de arțar	259
23. Mai puternici împreună	269
Epilog – Grace	279

1

O PROBLEMĂ CU PURCEI

„Mamă, mamă!” se auzi afară în după-amiaza umedă. Presiunea din atmosferă dovedea că furtuna sta să înceapă.

„Oare ce le mai trebuie acum?” Hannah își împinse după ureche părul castaniu, rebel și lung, continuând să bată untul în timp ce broboane de transpirație i se prelingeau pe obraji. Și mai rău, în zilele cu umezeală treaba asta îi lua întotdeauna mai mult – untul constituia un barometru mai eficient decât instrumentul acela vechi din sticlă pe care Georg, soțul ei, îl ținea pe bufet.

„Mamă, avem nevoie de tine!” se auzi iarăși glasul de copil. Recunoscând vocea aceea ca fiind a Clarei, unul dintre cei mai responsabili copii a ei, care nu se alarmează din orice, Hannah își îndreptă anevoie spatele, socotind că abandonarea untului este irosirea unui efort. Din păcate, aveau nevoie de unt, iar smântână nu mai era deloc. Ei bine, avea timp să se gândească mai târziu la asta. Acum ar fi mai bine să vadă care este problema.

Ținându-și fustele lungi cu o mână, împinse ușa de lemn și păși afară. Strălucirea soarelui de primăvară neobișnuit de fierbinte o orbi pentru o clipă, dar pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu lumina, ea reuși să vadă nu doar unul, ci opt dintre cei nouă copii ai ei coborând dealul în fugă, în întâmpinarea ei. Deși veneau în grabă, niciunul nu părea să sângereze și niciunul nu arăta speriat de parcă ar fi văzut un străin prin apropiere. În timp ce treceau prin livada de meri și apoi pe lângă cele două magazii roșii, încercau să-i atragă atenția vorbind toți deodată.

„Mamă, e vorba de Peaches”, spuse unul dintre băieți scoțându-și părul blond din ochi. „E pe cale să fete, dar credem că are probleme.”

„Mamă, purcica plânge”, adăugă Margaret, fetița durdulie de trei ani.

„Porcii nu plâng”, zise cu dispreț Hans, un alt băiat blond și subțirel.

Hannah scutură din cap și se gândi la ultimele trei nașteri ale lui Peaches, care toate s-au desfășurat ușor, fără intervenție umană.

„Nu-i de mirare că e neliniștită. Știi că nu trebuie să deranjați un animal care e pe cale să fete. Lăsați-o în pace.”

„Mamă, tu nu înțelegi. Peaches n-a arătat niciodată așa înainte.”

Peaches era singura scroafă pe care o aveau Hannah și Georg, iar porceii ei le asigurau carnea pentru această iarnă. Nu-și puteau permite să o piardă, o mulțime de purceluși orfani guișând întruna ar fi fost greu de păstrat în viață.

Cu un oftat obosit, Hannah verifică repede copilașul care dormea. Apoi își suflecă șortul și alergă în sus pe deal către cocina de porci, întrebându-se pentru a suta oară de ce se construise ferma asta pe toate acele coline. Nu exista niciun loc neted și trebuia să depui efort serios pentru a ajunge repede undeva.

Cum era de așteptat, Peaches zăcea pe pământ chiar la intrarea în cocină. Noroiul se întărise de jur împrejurul petelor drăguțe, negre și roșii, și arăta de-a dreptul jalnic. Codița ei răsucită ajunsese într-o baltă, unde își răsturnase apa din troacă, iar ea găfâia iute din cauza căldurii. Din când în când, se încorda și împingea cu putere, dar nu se vedea niciun rezultat; și Hannah văzu că fiecare încordare părea să-i slăbească puterile.

„Aduceți-mi niște seu de urs”, porunci ea imediat tuturor copiilor, iar Benjamin, băiatul de treisprezece ani, ieși alergând. Se întoarse un minut mai târziu cu un vas mic cu seu. Hannah își ridică mâneca, își încreți nasul din cauza mirosului înțepător și apoi își unse repede brațul subțire până la cot, ignorând copiii gălăgioși îngrămădiți la intrare în cocină și mirosul de porc dinăuntru. Era mulțumită că Peaches arăta chiar blândă în ciuda faptului că era o scroafă imensă. Dacă ar fi fost o scroafă furioasă în chinurile acelea, Hannah n-ar fi îndrăznit niciodată să intre în cocină. Se pare că

Peaches înțelegea că-i venise un ajutor așa că o lăsa pe Hannah să intervină.

„Dacă m-ar vedea Emily acum,” își zise ea în timp ce se agita printre paiele împroșcate cu noroi și urât mirositoare, cu brațul vârât înăuntru porcului. Sora ei, care încă locuia în New York, n-ar crede niciodată așa ceva. Nici ei înseși nu-i prea venea să creadă.

Într-adevăr, ea simți piciorușe de purcel. Le apucă cu blândețe și așteptă următoarea contracție. Nu dură mult și scoase un purcel mărișor, cu pete roz și negre, ce guița în semn de protest la intrarea sa bruscă în această lume. Așeză ușor purcelul alături de mama lui. „Purcelul ăsta pur și simplu n-a vrut să se nască”, zise Hannah bătând încurajator grumazul lui Peaches. „Din moment ce voinicul ăsta nu mai stă în cale, restul ar trebui să iasă ușor.”

În timp ce copiii așteptau, se foiau împrejur și admirau sosirea noului voinic, Hannah își aminti de untul ei. Probabil că s-a stricat între timp. Vor fi nevoiți să mănânce din nou doar pâine cu melasă în seara asta. Într-o zi, vor crește toți mari și atunci ea va ajunge la zi cu toată munca.

Copiii așteptau și iar așteptau, opt perechi de ochi de diferite nuanțe de albastru, cercetând grilajul cocinii, dar niciun purcel nu mai apărea. În ciuda prezicerilor ei, aceștia trebuie să se fi blocat pe undeva. Într-un târziu, Hannah își unse brațul din nou și din nou și, în cele din urmă, spre marea ușurare a lui Peaches, aduse la lumină zece purcei sănătoși.

„Nu știi care a fost problema cu tine”, zise Hannah către scroafă, obosită. Apoi zâmbi în ciuda brațului care o durea și își aminti să fie mulțumitoare pentru că scroafa era încă în viață și pentru că toți purceii păreau sănătoși. Dacă aceștia ar fi murit, Georg s-ar fi supărat rău, deși evident că nu era vina ei.

„În regulă, toată lumea. Gata cu entuziasmul. Haideți s-o lăsăm pe Peaches în pace. Al cui e rândul să mulgă vaca în seara asta? Clara, cred că e rândul tău.” Ea îi ciufuli părul frumos de fată de zece ani, blond și subțire.

„Du-te și adu găleata, și hai să ne terminăm cu toții treburile ca să ne bucurăm la masă cu tata când va veni acasă.”

Copiii se împrăștiară în toate direcțiile.

Dacă se va întoarce în seara asta. Câte zile durează să transporti o încărcătură de cherestea până în Philadelphia, totuși? Mai mult sau mai puțin de zece zile să ajungi acolo, câteva zile să le vinzi, zece zile sau mai puțin pentru întoarcere fără încărcătura aceea grea. Să zicem patru săptămâni în total, dar Georg era plecat de aproape cinci săptămâni. Căruța lor era practic nouă. În mod sigur n-avea cum să se strice. Iar caii numai ce fuseseră potcoviți din nou amândoi, așadar călătoria trebuie să fi fost destul de ușoară. Ea cugetă la întârzierea neobișnuită a lui Georg în timp ce turna laptele stricat într-o strachină pentru porci.

După ce încălzi apa, se spală și își puse singura rochie curată, sosi momentul cinei. Toată lumea va mânca din nou omletă în seara asta.

„Cel puțin găinile cooperează”, zise unul dintre băieții mai mari.

„Ei, stai să vezi la iarnă. Atunci vom avea iarăși carne de porc și varză murată.” Frederick cel de șapte ani era destul de mare să înțeleagă ce însemna pentru familia lui nașterea cu succes a celor zece purcei.

Lăsându-i pe Samuel, Clara și Hans să curețe masa veche din lemn, netedă de uzura anilor grei de folosință și să spele vasele, Hannah se prăbuși obosită în scaun. Poate că ei îi vor îngădui cincisprezece minute în care să-și lase gândurile să hoinărească înainte ca vreunul să aibă nevoie de ea. Daniel, micuțul rotofei care tocmai învăța să umble, se târî poticnindu-se de-a lungul dușumelei cu lambă și uluc și-și puse capul greu în poala Hannei.

În timp ce ședea, Hannah își inspectă micul domeniu. Soțul ei se dovedise extrem de ingenios în construirea plăcutei lor căsuțe din lemn, iar Hannah simțea un val de mulțumire ori de câte ori se oprea și privea în jurul micului ei cămin. Bucătăria era construită chiar deasupra unui mic izvor și se mândrea cu o albie placată cu piatră de-a lungul unui capăt. Era locul ideal pentru depozitarea laptelui și a untului în timpul verii fierbinți, deoarece izvorul era rece tot timpul anului. De asemenea, nu era nevoită să meargă nicăieri după apă. O avea la îndemână în fiecare zi.

În dreptul peretelui alăturat se afla căminul ce păstra caldă în timpul iernii întreaga bucătărie. Deasupra căminului era așezată

o placă de lemn masiv, pe care Hannah își ținea averea: un ceas muzical pe care ea și Georg îl primiseră ca dar de nuntă de la sora ei.

Hannah își privi ceasul și zâmbi. Acesta era singura ei legătură cu trecutul, cu viața pe care o trăise într-o familie destul de înstărită. Această fermă mică din Pennsylvania a însemnat aproape în totalitate muncă susținută, având în vedere construirea unui viitor pentru familia lor. În trecut, acasă, exista posibilitatea pentru câte o mică extravaganță. Dar Emily știa că viața de aici va fi grea așa că i-a dat ceasul care să-i amintească faptul că situația s-a schimbat. Hannah cunoștea oricum mulți locuitori care duceau o viață mai grea decât a ei.

În bucătărie avea chiar și o podea netedă din piatră care era rece iarna, dar ocazional în timpul primăverii când izvorul se revârsa, îi era mult mai ușor să păstreze pietrele curate decât dacă ar fi avut pământ bătătorit pe jos ca în cazul multor cabane de la frontieră.

„Mamă, ai adormit copilașul”, observă Clara trecând pe lângă balansoar pentru a așeza farfuriile în singurul bufet pe care-l aveau.

Aproape că m-am adormit și pe mine. Se ridică cu greutate în picioare, străduindu-se să nu trezească copilașul și-l purtă pe scări în sus către unul dintre cele două dormitoare mici pe care le aveau. Îl așeză cu blândețe în patul băieților, lângă perete, ca să nu se rostogolească în timpul nopții, și coborî scările ca să ajute restul copiilor să-și îndeplinească sarcinile înainte de culcare.

Hannah scutură firimiturile cinei de pe șorțul ei, își legă părul sus la spate și îi adună pe toți la masă pentru citire, apoi le dădu celor mai mari să facă niște adunări. Neavând nicio școală în această parte izolată a Pennsylvaniei, bucătăria devenise sala de clasă a copiilor.

În timp ce aceștia lucrau în liniște, ea scoase scrisoarea adresată surorii ei ca să adauge aventurile de astăzi la colecția pe care o avea deja.

Se pare că roaderea condeiului nu grăbea inspirația, așa că își luă un minut pentru a și-o imagina pe sora ei, încă acasă cu mama și cu tatăl lor. Emily ar fi îmbrăcată după ultima modă din New York, oricare ar fi aceea acum, cu buclele ridicate pe cap și legate cu o panglică asortată, cuibărită în camera de zi imaculată și citind o scrisoare de la sora ei din sălbăticie. Din moment ce nici în felul